

Դանիել Վարուժան

Ճարակում

Բըլուրին գաղջ կողին վըրա ընկողմանած
Սըրինգ կ'ածեն.

Եզներըս լայն հովիտին մեջ, սըրտի երգով,
Ես կ'արածեն:

Լուսնակն իջած է մանգաղված լուռ արտերուն
Մակերեսին.

Կը ծավալե խոզանններուն մեջեն հեզիկ
Կաթը լույսին:

Ձինջ գիշեր է: Երգս անհունե անհուն, խաղաղ,
Կը ծըփծըփա.

Եվ սըրինգըս, հովերուն հետ, իր ծակերեն
Շաղե՛ր կու լա:

Հեռո՛ւն կը լսեն բոժոժներն իմ նախիրներուս,
Որոնք կ'արծին

Ցորյաններուն ծիղն՝ ոռոզված մեղրերուն մեջ
Ծիր Կաթինին:

Կը լըսեն մուշ մուշ ճարակումն՝ առվեզերքի
Թուփերուն մեջ՝

Ուր մոզին իր դունչը մըխած՝ կը բըզըքտե

Խուրճը գեջ:

Տուներն ամեն, գլուխնին կախ, կարծես դյութվա՛ծ
Ինձ կ'երևան.

Գոմեշներուն բիբերն ահեղ՝ աստղերուն տակ
Մերթ կը շողան:

Կ'ընեն միջատ մը, շուրջն անոնց, ճաճանչաթիռ
Միշտ ելևեջ:

Ճերմակ եզը, կարծես կուռք մ'է, ձուլված լուսնին
Արծաթին մեջ:

Կը ճարակի՛ն, հովուն տըված թավ պոչերնին.

Եվ կը խըմեն

Իրեն մագոտ ու բաբախտ ալանջներով

Սըրնգիս ակեն:

Կը ճարակի՛ն, բութ ակոսներն իրենց՝ մինչև

Կանանչանան,

Եվ որովայնն անպարագիծ լեցվի՛, լեցվի՛

Մարագի նման:

Եվ ատեն ա՛լ դաշտերուն մեջ կը մակադին

Մեծագանգված,

Մեկը մյուսին կըռնակին վրա, որոճալով,

Դունչը դըրած:

Մինչև որ ա՛լ Արփին ծագի, լույսն արտին վրա

Իջնե սարեն,

Եվ ժողվե ցողն, հակինթ հակինթ, անոնց խոնավ

Եղջյուրներեն: